

Arrest

nr. 319 639 van 9 januari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VERKEYN
Leon Spilliaertstraat 7
8400 OOSTENDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 18 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 december 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 september 2024.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die loco advocaat C. VERKEYN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die verklaart afkomstig te zijn uit Albanië, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 27 december 2023 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet

Bij koninklijk besluit van 12 mei 2024 werd Albanië opnieuw aangewezen als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu

verzoekster uit Albanië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoekster toe om duidelijk aan te tonen dat, in haar specifieke situatie, haar land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Verzoekster verklaart dat zij Albanië heeft verlaten omwille van het geweld en de bedreigingen die haar echtgenoot pleegde tegen haar en haar zoon.

3. De Raad onderstreept dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een verzoeker om internationale bescherming moet immers aannemelijk maken dat hij alle redelijk van hem te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput, waarin verzoekster in casu niet slaagt.

Uit de landeninformatie waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, met name de COI Focus "Albanië Algemene Situatie" van 15 december 2022 en de COI Focus "Albanië huiselijk geweld" van 13 oktober 2017, blijkt dat Albanië een beschermingssysteem kent voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen en dat alle Albanese burgers in het algemeen hiertoe toegang hebben. Hoewel er nog ruimte is voor verbetering, blijkt verder dat de Albanese autoriteiten meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om dit te bestrijden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder zijn er op gemeentelijk niveau Child Protection Units actief om kinderen te beschermen en is er ook een nationale kinderplichtlijn actief die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt. Het CGVS erkent tevens dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië, maar stelt niettemin vast dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Dit alles wordt in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Uit voormelde landeninformatie blijkt dat er in Albanië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

De algemene informatie waarnaar verzoekster in het verzoekschrift verwijst teneinde de beschermings-mogelijkheden in Albanië aan slachtoffers van (huiselijk) geweld op de korrel te nemen, loopt verder gelijk met, dan wel ligt in het verlengde van de voormelde informatie. Noch het betoog van verzoekster, noch de informatie waarnaar zij verwijst is dan ook van aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de situatie in Albanië zoals hiervoor beschreven niet langer correct of redelijk zou zijn. Het gegeven dat er ruimte is voor verbetering en dat veel vrouwen in een gewelddadige relatie terughoudend zijn om naar de politie te stappen, betekent niet dat de Albanese autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om haar bescherming te bieden. De Raad stipt hierbij nog aan dat bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

Er kan worden besloten dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het algemeen alsook in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

4. Het komt bijgevolg aan verzoekster zelf toe om in haar individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in haar individuele omstandigheid gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich (opnieuw) tot de Albanese overheden wendt om bescherming te vragen. Verzoekster slaagt hierin evenwel niet. Zij toont immers niet aan dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich wendt tot de Albanese overheid voor bescherming.

De commissaris-generaal bemerkt hierbij terdege:

“Ten eerste heeft u geen pogingen gedaan om bescherming van uw autoriteiten te verkrijgen.

• U heeft immers nooit contact opgenomen met de politie – buiten één poging per telefoon die afgebroken werd door uw echtgenoot (CGVS, p. 5) - of klacht ingediend bij de politie omwille van de problemen die u en uw zoon met hem kenden (CGVS, p. 6).

Ten tweede kunnen uw redenen waarom u geen beroep deed op uw autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming niet overtuigen.

• U verklaarde dat u geen contact opnam met de politie of een klacht indiende omdat uw echtgenoot veel vrienden had bij de politie (CGVS, p. 6). Er dient echter vastgesteld te worden dat u dit baseerde op uw verklaringen van uw echtgenoot, u geen namen noch functies van deze vrienden kende noch had u voorbeelden uit het verleden waarbij zij in het verleden invloed ten gunste van uw echtgenoot zouden hebben uitgeoefend (CGVS, p. 6).

• Uw motivatie om aldus geen beroep te doen op uw autoriteiten voor bescherming volstaan hier niet. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.

• Hierbij dient nog aangestipt te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat indien uw familie problemen zou kennen met uw echtgenoot, zij hiervoor een beroep zouden kunnen doen op de Albanese politie (CGVS, p. 7).

Ten derde heeft u evenmin andere stappen ondernomen.

• U informeerde zich niet over mogelijke organisaties in Albanië voor slachtoffers van huiselijk geweld omdat u niet geïnteresseerd was (CGVS, p. 7).

• Hoewel u wenst te scheiden heeft u noch in Albanië noch in België hierin stappen ondernomen (CGVS, p. 6).”

Door in haar verzoekschrift louter eerder afgelegde verklaringen te herhalen, slaagt verzoekster er niet in hier anders over te doen denken.

Angst om een klacht in te dienen, biedt geen verschuiving voor haar nalaten van het contacteren van de politie. Zoals de commissaris-generaal terdege bemerkt, is de bedoeling van het indienen van een klacht immers net om bescherming te krijgen tegen belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Het is immers de taak van de autoriteiten om de openbare orde te bewaren, op te treden tegen inbreuken daartegen en de burgers te beschermen.

Naast de politie zijn er in Albanië tevens structuren voor vrouwen en kinderen waar slachtoffers van huiselijk geweld terecht kunnen. Verzoekster heeft hier echter nooit beroep op gedaan en heeft zich hierover zelfs nooit geïnformeerd ‘omdat zij niet geïnteresseerd was’ (NPO, p. 7).

Ondanks de mogelijkheden die er waren om een klacht in te dienen en om hulp te krijgen via verschillende organisaties, heeft verzoekster nagelaten om via deze wegen bescherming te zoeken. Haar bewering dat er geen passende bescherming kan worden geboden kan hier, in het licht van voorgaande informatie aangaande de werking van de Albanese autoriteiten en verzoeksters eigen ervaringen en gedragingen, dan ook niet worden aangenomen. Het algemene betoog van verzoekster berust dan ook niet op ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten te bekomen.

Verzoekster toont bijgevolg allerm minst aan dat zij alle van haar realistische en redelijkerwijze te verwachten mogelijkheden tot het verkrijgen van nationale bescherming heeft aangewend, laat staan uitgeput. Waar internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming, toont verzoekster derhalve niet aan dat het haar in Albanië aan nationale bescherming ontbreekt. Zij toont aldus niet aan dat in haar geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Albanië beschikbaar zou zijn, noch dat zij daartoe geen toegang zou hebben en zij slaagt er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij verklaart te vrezen.

5. Uit niets blijkt dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

6. Waar verzoekster verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft

ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij voor wat betreft haar problemen in Albanië geen bescherming zou kunnen krijgen. Verzoekster kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

7. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 6 november 2024 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Vooreerst stelt verzoekster dat verweerder de feiten van ernstig geweld, gepleegd door haar echtgenoot, waarvan zij en haar zoon het slachtoffer zijn geworden niet betwist. Waar in de beschikking op algemene wijze wordt gesteld dat zij een beroep kan doen op Child Protection Units, meent verzoekster daarnaast dat niet concreet werd onderzocht of dit ook effectief het geval is voor haar eigen gemeente. In de bestreden beslissing werd haar vrees voor geweldplegingen onvoldoende onderzocht en een algemene passage i.v.m. Child Protection Units vermag dit motiveringsgebrek niet recht te zetten, zodat er aanleiding is om de bestreden beslissing te vernietigen. Louter ter informatie deelt verzoekster nog mee dat zij een procedure op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 hangende heeft en stappen onderneemt om een echtscheidingsprocedure in te leiden.”

5. Met voormelde argumentatie brengt verzoekster geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 3 september 2024.

Door ter zitting te poneren dat in de beschikking op algemene wijze wordt gesteld dat zij een beroep kan doen op Child Protection Units zonder dat concreet werd onderzocht of dit ook effectief het geval is voor haar eigen gemeente, gaat zij uit van een onvolledige dan wel verkeerde lezing van voormelde beschikking.

Vooreerst wordt in punt 3 van de beschikking op basis van de beschikbare landeninformatie geduid dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het algemeen alsook in het kader van huiselijk geweld aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt aangestipt dat men als slachtoffer van huiselijk geweld, behalve bij de politie, terecht kan bij verschillende organisaties en

structuren. Voor minderjarigen in het bijzonder zijn er op gemeentelijk niveau Child Protection Units actief om kinderen te beschermen en is er ook een nationale kinderplichtlijn actief die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt. Het louter in vraag stellen of deze beschermingsmogelijkheden wel voorhanden zijn in haar gemeente, volstaat niet om te doen besluiten dat de appreciatie van de situatie in Albanië zoals hiervoor beschreven niet correct of redelijk zou zijn.

In punt 4 van de voormelde beschikking wordt met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing voorts omstandig geduid dat verzoekster niet aantoont dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich wendt tot de Albanese overheid voor bescherming. Ondanks de mogelijkheden die er waren om een klacht in te dienen bij de politie en om hulp te krijgen via verschillende organisaties, heeft verzoekster immers nagelaten om via deze wegen bescherming te zoeken. Zij formuleert ter zitting geen concrete repliek hiertegen en slaagt er bijgevolg niet in deze concrete vaststellingen in de beschikking in een ander daglicht te plaatsen.

Bij gebrek aan enige daadwerkelijke, concrete repliek blijven de gronden van de beschikking onverminderd overeind.

De vaststelling in de beschikking dat verzoekster niet in concreto aannemelijk maakt dat zij in geval van een terugkeer naar Albanië, met betrekking tot de gevreesde problemen, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanese aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om haar hulp en/of bescherming te bieden, blijft derhalve staande.

Het loutere gegeven dat zij een procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hangende heeft en stappen onderneemt om een echtscheidingsprocedure in te leiden, heeft geen betrekking op de in Albanië aanwezige beschermingsmogelijkheden en doet dus geen afbreuk aan wat voorafgaat.

Verzoekster brengt derhalve, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

6. Bijgevolg geeft verzoekster geen substantiële redenen op om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend vijftientwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO